

Džeklin Vilson

Ilustrovana mama

Prevela
Marija Vukosavljević

ODISEJA
Beograd, 2008.

RASKRSNICA

Nevena je ponovo počela da se čudno ponaša na svoj rođendan. Zvezda je rekla da su rođendani obično teški periodi, pa smo se nas dve svojski potrudile. Zvezda joj je napravila divnu, veliku čestitku u obliku nevena. Potrošila je ceo narandžasti flomaster da bi je obojila. Onda je specijalnom olovkom sa sjajem nacrtala dva svetluca srebrena drveta i dodala „Srećan rođendan” najlepšim pisanim rukopisom. U osmom razredu uče kaligrafiju i Zvezdi baš dobro ide.

Ja sam još u nižim razredima a pisanje mi nije jača strana, pa sam svoju čestitku samo isrcitala. Pošto je bio Nevenin trideset treći rođendan, odlučila sam da joj nacrtam trideset tri najomiljenije stvari. Nacrtala sam Mikija (nikad ga nisam videla, ali mi ga je Nevena dovoljno puta opisala), Zvezdu i sebe. Onda sam nacrtala studio za tetovažu Duga, njen omiljeni pab i klub Noćne ptice. Sve sam ih zgurala na sredini čestitke a onda oko njih nacrtala London i more i zvezde u noći. Papir je do tada već postao ozbiljno pretrpan, ali sam uspela da uguram i jedan CD-plejer s gomilom diskova grupe Smaragdni grad* i nekoliko cipela s visokim štiklama, bikini,

* Smaragdni grad je ime prestonice izmišljene zemlje Oz iz knjige Frenka Bauma *Čarobnjak iz Oza* – Prim. prev.

farmerke i majice u različitim bojama, i brdo prstenja, nanožica i minduša.

Već mi je ponestajalo ideja, a i papir se raščupavio od silnog brisanja, pa sam odustala od crtanja i obojila ga. Htela sam da ukrasim čestitku ramom od nevena, ali pošto je Zvezda već potrošila narandžastu, pretvorila sam nevene u ruže i obojila ih u krvcrveno. Crvene ruže znače ljubav. Nevena je sva u simbolima, pa sam se nadala da će shvatiti. Onda sam na poleđini napravila veliki buket crvenih ruža, što bi trebalo da znači brdo ljubavi, i napisala svoje ime.

Dali smo joj i poklone. Zvezda je na subotnjem buvljaku pronašla remiksovanu verziju najvećih hitova Smaragdnog grada za samo dve funte. Ja sam joj kupila svetlucavu štipaljku za kosu, zelenu, da joj se slaže uz oči. Kupile smo čak i specijalni zeleni ukrasni papir i zelenu satensku traku da upakujemo poklone.

„Misliš li da će joj se dopasti?” – pitala sam Zvezdu.

„Nego šta”, rekla je Zvezda. Uzela je štipaljku za kosu i otvorila je tako da su plastični zupci izgledali kao zubi. „Ja sam odličan poklon”, izgovorila je štipaljka u Zvezdinoj ruci, a onda me gricnula za vrh nosa.

Nevena nas je obe čvrsto zagrlila i rekla da smo prava srca, ali su se njene krupne, zelene oči napunile suzama.

„Pa što sad plačeš?” – pitala sam je.

„Plače od sreće”, rekla je Zvezda. „Je l’ tako, Nevena?”

„Mhm”, šmrknula je glasno i dlanovima obrisala oči. Drhtala je, ali je uspela da se nasmeši. „Eto, Delfina, ne plačem više, OK?”

Nije bilo OK. Prestajala je i ponovo počinjala da plače čitav dan. Plakala je dok je preslušavala disk Smaragdnog grada jer ju je podsetio na stare dane, tako je rekla. Plakala je dok sam joj češljala kosu i uvijala je u šik pletenicu, koju sam na kraju prikačila njenom novom štipaljkom.

„Bože! Pogledaj mi samo vrat! Sav se zborao”, rekla je. Zabrinuto je dodirivala zategnutu belu kožu dok smo nas dve davale sve od sebe da je razuverimo. „Izgledam tako *matoro*.”

„Uopšte nisi matora. Mlada si”, rekla je Zvezda.

„Trideset tri”, tužno je izgovarala Nevena. „Volela bih da nisi napisala taj užasni broj usred svoje čestitike, maco, to je pravi šamar. Toliko je imao Isus kad je umro, jeste li znale?”

Nevena zna dosta o Bibliji, zato što je provela neko vreme u crkvenom domu.

„Trideset tri”, nastavila je da mrmlja. „I on se strašno trudio. Voleo je decu, voleo je loše žene, zalagao se za sve ugrožene ljude. Sigurno je bio skroz kul. I šta su oni uradili? Natakli ga na krst i mučili do smrti.”

„Nevena”, rekla je Zvezda oštro. „Pogledaj Delfininu čestitku.”

„Oh, da, srećice moja, divna je”, rekla je Nevena. Zagledala se u nju. „Šta je to na njoj?”

„Dobro, bez veze je. Sva je neuredna”, rekla sam.

„To su stvari koje najviše voliš”, rekla je Zvezda.

„Pa to je predivno”, rekla je Nevena zagledajući je i razgledajući. Onda se ponovo rasplakala.

„Nevena!”

„Izvini. Prosto me tera da se osećam grozno. Pogledaj samo taj pab i visoke potpetice i seksi majice. To nisu stvari za mame. Nina je trebalo da nacрта..., ne znam, mačiće i neki pristojan šlafrok... i robnu kuću. Tako mame izgledaju.”

„Ti ne izgledaš tako, a ti si moja mama”, rekla sam.

„Nina je provela sto godina praveći ti tu čestitku”, rekla je Zvezda. Počelo je da joj izbija crvenilo po licu.

„Znam. Znam. Divna je. *Rekla sam. Ja sam beznadežan slučaj. Zar ne razumete šta vam govorim?*” – Nevena je ponovo šmrknula. „Dobro, hajde da doručujemo. Hej, je l’

mogu sad da dobijem svoju tortu? Rođendanska torta za doručak! Odlična ideja, zar ne, devojke?”

Buljile smo u nju.

„Nismo ti kupile tortu”, rekla je Zvezda. „Dobro znaš da nismo. Pitale smo te i ti si rekla da je torta poslednja stvar na svetu koju bi poželela, sećaš se?”

„Ne”, odgovorila je Nevena gledajući je belo.

Sve vreme nam je uporno govorila da ne smemo da joj kupimo tortu, jer je sigurna da je počela da se goji, a od šlaga bi je samo zboleli zubi, i da u svakom slučaju ona i *ne voli* rođendanske torte.

„Volim rođendanske torte”, rekla je Nevena. „Uvek dobijem specijalnu, rođendansku tortu. Znete koliko mi to znači, pošto mi nikad nisu napravili rođendansku tortu kad sam bila mala. Niti pravu proslavu rođendana. Nervira me što vas dve nećete da pravite prave žurke i samo idete na glupa mesta kao što su Lejser kvest* i Mekdonalds.

„Nisu glupa”, rekla sam. Zvezdu su stalno pozivali, ali ja nikad nisam bila na žurci u Mekdonaldsu, a niko me nikada nije pozvao ni u Lejser kvest. Nadala sam se da ću nekad imati gomilu prijatelja, možda kad pođem u srednju školu. Nisam se družila s decom iz mog razreda koja su pravila žurke. Nije da sam želela da idem na njihove žurke. Ne bih se nikad ni družila ni sa kim od njih, ni da mi plate. Osim, možda, s Tašom.

„Dobro, dobro, idem da ti donesem rođendansku tortu”, rekla je Zvezda. „Marks i Sparks* se rano otvara subotom. Sačekajte.”

* *Laser Quest* – popularni lanac igraonica. Igrači dobiju po laser, a glavni cilj igre je da laserskim zrakom pogode protivnike što više puta, a da sami budu što manje puta „pogođeni”. Igra se u velikim, mračnim višespratnim halama, nalik lavirintima. – Prim. prev.

* *Marks&Spencer* – engleski lanac velikih robnih kuća, koji u nekim krajevima Engleske nazivaju i *Marks i Sparks*. – Prim. prev.

Uzela je novčanik s kućnim budžetom i izletela, zalupivši vratima.

„Ljuta je na mene”, rekla je Nevena.

„Nije, nije. Otišla je da ti donese tortu”, rekla sam.

„Ljuta je, ljuta, kako je samo besno prekrstila ruke”, drobila je Nevena mršteći se. „Tako su nam govorili u Domu. ‘Strašno sam ljuta na tebe, Nevena, raskrstiću s tobom.’ Ta matora beštija mi se unosila u facu, sasvim blizu, dok joj se oči skoro ne ukrste. ‘Ljuta sam, ljuta, raskrstiću s tobom’, vikala je i prskala me pljuvačkom po licu. Bila je tako zla, ta žena. Nikada nas nije udarala, znala je da ne sme, ali se videlo da je stvarno, istinski to želela. Samo nas je grdila. Ljuta, ljuta, raskrstiću.”

„Nevena...” Nisam znala šta drugo da kažem. Uvek se pomalo uplašim kad počne tako da priča, da brzo mrmlja i poigrava se rečima. Želela sam da se Zvezda vrati.

„Samo reči. Ukrštene reči!”

Nasmejala sam se za slučaj da je Nevena htela da se našali. Ona me je iznenađeno pogledala.

„Imamo ukrštene reči u školi”, brzo sam dodala. „Ne umem da ih rešim. Beznadežan slučaj za pisanje i slične stvari.”

„I ja”, rekla je Nevena. „Ja sam mrzela školu. Uvek sam bila u nevolji.”

„Znam na šta misliš. Isti slučaj”, rekla sam nadajući se da će se Nevena sad bolje osećati. Umirala sam od gladi. Uzela sam šaku suvih pahuljica da zavaram glad. I Nevena se poslužila.

„A Zvezda je pametna”, rekla sam. „I postala je još pametnija otkad ide u srednju školu. Prava pčelica.”

„Pa, to je povukla na oca, očigledno”, rekla je Nevena. „Miki je bio najpametniji tip kog sam ikad srela. Tako kreati-

van, umetnik, a ipak i oštrouman. Njega niko nije mogao da folira.”

„Volela bih da je on i moj tata”, rekla sam.

Nevena me je saosećajno potapšala.

„Nema veze. Ti si mi mama. Imam tebe”, rekla sam da bih je oraspoložila, ali sam je zbunila i rasplakala.

„Kakva sam ja to majka, ovako beskorisna i glupa?” – pitala je.

„Ti si najbolja mama na svetu. Molim te, nemoj opet da plačeš. Oči će ti biti skroz crvene.”

„Crvene oči, zboran vrat, plačljivo raspoloženje. Kakav kaos! Šta sam uradila za svoje trideset tri godine, eh! Osim što imam dve divne devojčice. Šta bi Miki pomislio o meni da se sad vrati? Uvek je govorio da imam ogromne potencijale a da ipak ništa nisam uradila.”

„Ti radiš razne stvari. Slikaš i praviš lepu odeću, igraš i radiš u studiju i... i...”

„Ako uskoro ne uradim nešto sa svojim životom, nikada i neću. Tako brzo starim. Kad bi se samo Miki vratio. Bila sam druga osoba dok sam bila s njim. Pored njega sam se osećala tako...” Slegla je svojim mršavim ramenima, a narukvice na mišicama su joj zazvečale. „Ne umem da nađem reč. Dođi, Nina.”

Privukla me je u zagrljaj. Ugnezdila sam se u njenom krilu, udišući njen magični, mošusni miris. Njena svilenkasta crvena kosa me je gicala. Pogladiła sam je, puštajući je da mi klizi kroz prste.

„Trebalo bi da podšišaš krajeve. Pomalo su procvetali. Ako hoćeš, odseći ću ti ih.”

„Još uvek želiš da budeš frizerka, Nina?”

„Sto posto”, rekla sam, pretvarajući se da su mi prsti makaze i da seckam.

„Sećam se kako si odsekla svu kosu svojoj Barbiki”, rekla je Nevena.

„I Zvezdinoj. Kako se samo naljutila na mene!”

„Deco moja. Volela bih da sam i ja imala sestru.”

„Pa, ti si kao naša starija sestra.”

„Osećam se kao da sam na životnoj raskrsnici, Nina. Raskrsnica. Krst. Hej, znaš šta? Kako bi bilo da istetoviram krst?”

„Nije ti ostalo mnogo mesta”, rekla sam gladeći njeno ukrašeno rame.

Nevena je posmatrala svoje telo, zagledajući ga tu i tamo. „Šta misliš ovde, preko lakta? Odlično! Krst bi mogao da se širi iznad i ispod, po ruci. Treba mi parče papira.” Iskoristila je poledinu moje rođendanske čestitke, ali mi to nije stvarno zasmatalo. Brzo je skicirala, grickajući donju usnu dok se koncentrisala. Ja sam joj virila preko ramena.

„Kako dobro crtaš”, rekla sam čežljivo.

Ruka joj je još uvek drhtala, ali su linije koje je izvlačila perom dok je crtala elegantan keltski krst s ružama i bršljanom obavijenim oko njega bile jasne i tečne.

„Ruže”, rekla je gledajući u mene. „Kao one na tvojoj čestitki, Nina.”

Bila sam neopisivo ponosna. Ali i zabrinuta. Znala sam šta će Zvezda da kaže.

„To je divna slika”, rekla sam. „Zar ne može da ostane samo slika na papiru? Možemo da nabavimo specijalni ram za nju i da je okačimo iznad tvog kreveta.”

„Ja želim da bude slika na *meni*”, rekla je Nevena a njene zelene oči su se zacaklile. „Pitam se da li Stiv ima zakazan posao ovako rano? Ne mogu da čekam. Uхватиću ga da mi uradi odmah. Specijalan rođendanski poklon.” Skočila je. „Haj’mo!”

„Ali, Zvezda je otišla po tvoju rođendansku tortu!”

„Oh!” Lice joj se zgrčilo od razočaranja. „Ah, da. Dobro, hajde već jednom, Zvezdo! Gde li je ona? Što je sad morala da ide po tu tortu?”

To je bilo toliko nepravedno od Nevena da nisam mogla da joj pogledam u oči. Bila je užasna kad tako izvrće stvari. Uvek je to radila kad odlepi. Znam da je trebalo da joj kažem da nije fer prema Zvezdi, ali nisam mogla da se nateram. Prosto, tako je posebno kad smo samo nas dve, Nevena i ja.

Zvezde nije bilo čitavu večnost. Nevena se nervozno šetkala po stanu lupkajući štiklama, dramatično stenjući, i svaki čas gledala na sat. Kad se Zvezda konačno vratila, pažljivo noseći plastičnu kesu na ispruženim rukama, Nevena je morala da se dooobro potruđi.

„Zvezdo, srećo! Nije te bilo toliko dugo!”

„Izvini. Bile su horde ljudi. I morala sam da hodam pažljivo do kuće, da se torta ne raspadne. Nadam se da će ti se svideti. Nisam znala da li da izaberem voćnu ili s keksom. Uzela sam keks-tortu jer je bila jeftinija – ali, možda više voliš voćnu?”

„Ma, svejedno”, rekla je Nevena bezobzirno. „Hajde, onda, da uzmemo po parče torte.” Već ju je izvlačila iz kese, jedva je pogledavši. Nije je čak ni stavila na normalan tanjir. Preturala je po fioci tražeći oštar nož i odmah odsekla parče.

„Čekaj, treba da zamisliš želju!” – prekinula ju je Zvezda.

Nevena je podigla obrve, ali je ipak zatvorila oči i poželela nešto. Nije bilo potrebe da je pitamo šta želi. Videla sam kako se na njenim usnama obrazuje reč „Miki”. Onda je iskasapila tortu i progutala svoje parče takvom brzinom da su mrvice poletele svuda naokolo.

„Čemu tolika žurba?” – pitala je Zvezda.

Prestala sam da jedem tortu.

„Hoću da uhvatim Stiva rano, pre nego što mu stignu mušterije. Upravo sam nacrtala najneverovatniju simboličnu tetovažu”, rekla je Nevena.

„Ne”, rekla je Zvezda. „Nijednu više. *Obećala si.*”

„Ali, ova je tako divna, dušo. Krst – jer sam na raskršću. Pogledaj!” Nevena je mahala svojim crtežom.

„Pokvarila si Nininu rođendansku čestitku”, rekla je Zvezda.

„Nije”, brzo sam rekla.

„Rekla si da je bolesno i jedno što se stalno tetoviraš. Rekla si da ćeš uštedeti za laserski tretman da ih ukloniš. *Rekla si!*” – Zvezda je podigla glas.

„Govorila sam gomilu gluposti samo da bih vas usrećila, dušo. Ali ja volim sve svoje tetovaže. One su za mene posebne. Zbog njih se osećam posebnom.”

„Zbog njih izgledaš kao cirkuska nakaza”, rekla je Zvezda.

Iznenada je nastupila tišina. Stajale smo gledajući jedna u drugu, u šoku i postidene, prosto ne verujući da smo čule ono što je Zvezda upravo rekla. Čak je i Zvezda izgledala za-prepašćeno.

„Dobro, ja sam nakaza, pa šta”, rekla je Nevena drhtavim glasom. „Nije me briga. Ne moram da se pokorim tvojim plitkim pogledima na društvo, Zvezdo. Uvek sam živela na ivici društva.”

„Sad zvučiš kao iz nekog otrcanog starog filma. Što ne možeš da se malo ponašaš *normalno?*”

„Neću da budem normalna”, rekla je Nevena. „Ne shvatam šta ti je odjednom. Šta je s tobom, Zvezdo?”

„Možda odrastam. A kad ćeš ti da odrasteš, Nevena?” Zgrabila je svoje parče torte i zdrobila ga. Onda je obrisala ruke i otrčala u spavaću sobu.

Nevena i ja smo se pogledale. Nevena se trudila da izgleda kao da je nije briga. Stavila je ruku na glavu kao da pokušava da je održi na mestu.

„Šta da radim?” – prošaptala je.

„Zvezda nije stvarno mislila sve to”, rekla sam. „Samo se uzrujala zato što misli da ti se nije dopala torta.”

„Znam da ona mrzi tetovaže – ali ja *želim* krst, Nina.”

Bespomoćno sam slegla ramenima. Zvezda je uvek bila ta koja govori Neveni šta da radi. Ja to ne umem.

„Izgledaće fenomenalno, znam da hoće”, rekla je Nevena. „Moram da krenem odmah ili Stiv neće imati vremena. Ideš li sa mnom?”

Oklevala sam. Ja nisam bila kao Zvezda koja je odbijala da kroči nogom u studio za tetovažu Duga. Meni je izgledao očaravajuće, iako sam se pomalo plašila nekih mušterija. I Stiv je bio malčice strašan, ćelave glave, s dugom bradom i probušenim jezikom iz koga je virila kuglica. Mrzela sam kad vidim odsjaj srebra u njegovim ustima. Znao je to i plazio mi se kad god me vidi.

„Molim te”, navaljivala je Nevena. „Potrebna si mi. Boleće.”

„Rekla si da uopšte ne boli mnogo.”

„Boleće na laktu. Uvek je bolno na pregibima.”

„Zašto onda...?”

„Biće još posebniji ako budem morala da propatim zbog njega”, rekla je Nevena.

„To je glupavo”, rekla sam.

„Lakše mi je da budem hrabra kad te držim za ruku”, rekla je Nevena. „Ako ne pođeš sa mnom, mogla bih stvarno da poludim i kažem Stivu da mi uradi tetovažu na licu. Po čelu, preko nosa i oba obraza.” Odmahnula je glavom i okrenula se prema meni. „Oh, Nina, *šalim se*.”

Nisam bila sigurna. Kad je ovako raspoložena, Nevena radi najluđe stvari koje joj padnu na pamet. Možda sam joj stvarno potrebna, možda treba da pođem s njom. Brinula sam, ali sam se u isto vreme osećala veoma odraslom i specijalnom. Ovog puta sam joj bila potrebna ja, a ne Zvezda.

Još sam se loše osećala zbog Zvezde, uprkos svemu.

„Hajde, Nina”, rekla je Nevena, goreći od želje da krene.

„Sačekaj sekundu”, rekla sam i otišla do naše spavaće sobe.

Oklevala sam a onda kucnula na vrata za slučaj da Zvezda plače i da neće da me vidi. Nije odgovorila. Polako sam otvorila i provirila kroz vrata. Sedela je na ivici kreveta, sa stisnutim pesnicama u krilu. Duga kosa joj je prekrila lice.

„Zvezdo? Zvezdo, ona hoće da idem s njom.”

Zvezda je slegla ramenima, kao da to nema nikakve veze s njom.

„Možda će Stiv imati mušterije već rano ujutru”, rekla sam.

„Onda neće moći da je primi. Ili će se možda ona predomisлити. Znaš kakva je.”

„Znam kakva je”, Zvezda je polako procedila kroz zube.

„Zvezdo?”

„Prestani da tako zvocaš moje ime, *nervira* me.”

„Je l' se ne ljutiš ako odem s njom? Bolje da idem, zar ne?”

„Radi šta hoćeš.”

„Ne možeš da pođeš i ti?”

Zvezda me je iscrpljeno pogledala. „Ne prilazim ni blizu tom glupom mestu.”

Čekala sam, pokušavajući da smislim neki način da sve popravim.

„Rođendanska torta je divna, Zvezdo.”

Time neću ništa postići. Odjednom sam čula tresak ulaznih vrata. Morala sam da ostavim Zvezdu. Potrčala sam za Nevenom. Već je stigla do polovine stepenica.

„Čekaj me!”

„Mislila sam da ne ideš”, rekla je Nevena. Nasmejala se. „Ali ideš, ideš, ideš!” Uхватила me je na odmorištu i zavrtela me.

„Kakva buka!” Gospođa Luft je stajala na ulaznim vratima zgrade i pregledala poštu. Izgledalo je kao da se obraća nekom

nevidljivom slušaocu. „Zar moraju da budu tako glasne na stepeništu? Gore-dole, kasno noću, rano ujutro. Neki ljudi baš nemaju obzira.”

„Ima li neke pošte za mene?” – pitala je Nevena. Uvek se nadala da je Miki odlučio joj se javi, a naročito u vreme rođendana i Božića. Još otkad su nam dali stan u prinudnom smeštaju, ona je u pošti obnavljala zahtev da nam svu poštu prosleđuju na novu adresu. Bila je to jedina stvar koju nikada nije zaboravljala.

„Račun za struju”, rekla je gospođa Luft pružajući ga.

„Dobro, mislim da neću da se smaram time”, rekla je Nevena bacajući neotvoren račun na stari sto u hodniku.

Pogledala sam ga sa zebnjom. Gospođa Luft je šmrknula.

„To je baš odgovoran stav, moram da vam kažem”, izgovorila je. „Neki ljudi se ponose time što svoje račune plaćaju na vreme. Drugi su potpuno nemarni. Troši, troši, troši – i pušta da država izdržava nju i njenu decu.”

Nevena je rekla gospođi Luft da se gubi i gleda svoja posla. I nije bila ljubazna kad joj je to rekla. Upotrebila je kratke, oštre reči.

„Jeste, upravo sam takav rečnik i očekivala od *nje*”, rekla je gospođa Luft. Oteturala se u svoj stan, a njene papuče su odlupale svaki korak po podu.

„Matora lujka”, rekla je Nevena, hvatajući me za ruku. „Idemo, hajde da vidimo da li možemo da pretrčimo ceo put.”

Trčala je brže od mene, iako je bila na štiklama. Ja sam morala da zastajem da dođem do daha u svakoj novoj ulici, a i probadalo me je sa strane. Još me je bolelo kad smo stigli u Dugu. Na vratima je visio znak „Zatvoreno”, ali kad je Nevena kucnula svojim dugim prstima po mutnom staklu, Stiv se pojavio na vratima.

„Opa”, rekao je kad ju je ugledao. „Zlatokosa. Samo da znaš da sad ne počinjem nikakav posao po narudžbini.* U deset mi dolazi neki tip.”

„Oh, Stive, budi srce. Koji tip? Ako je bajker, neće stići pre jedanaest, najranije. Ako je od onih što dolaze prvi put, nije sigurno ni da će se uopšte pojaviti. *Molim te*, budi srce. Rođendan mi je. A crtež je *predivan*. Oduševičeš se. Pogledaj!”

Mahnula je mojom čestitkom ka njemu.

„Malo je komplikovan, zar ne?” – rekao je gledajući moj crtež na naslovnoj strani čestitke.

Pocrvenela sam, nisam želela da mi se smeje.

„Stive!” – nestrpljivo je uzviknula Nevena.

„Lep crtež”, rekao mi je Stiv. Onda je okrenuo čestitku.

„Ah.”

„Sjajan je, zar ne? Mislila sam da ga uradimo ovde.” Nevena se pljesnula po desnom laktu.

Stiv je cokuo, srebro mu je bljesnulo u ustima.

„Platićeš, pretpostavljam?”

„Odradiću”, rekla je Nevena.

„Ali, ti si nam ovde potrebna samo kad je ludnica ili kad nekom treba posao po narudžbini.”

„Doći ću da radim šematske crteže – bilo šta.”

„Nemam poverenja u tebe, Zlatokosa, ne verujem ti da ćeš odraditi šematsku tetovažu kako treba. Sećaš li se onog tipa koji je hteo samurajsko oružje, a ti si mu uradila usta koja se smeškaju umesto da se keze.”

I Nevena se smeškala. Nagla se ka Stivu, zagrlila ga i prošaptala mu nešto na uvo.

* Tetovaže po dizajnu mušterije (engl. *custom job*) rade se ređe od tzv. šematskih tetovaža (engl. *flash work*). Svaki studio za tetovažu ima katalog sa mnoštvom već gotovih šematskih crteža. – Prim. prev.

Okrenula sam joj leđa i razgledala zid na kome su bile izložene sličice standardnih šematskih tetovaža. Izložili su sve uobičajene crteže, uglavnom prilično dosadne stvari: zmajevi, tigrovi, lobanje i jednostavni keltski crteži. Mogu da razumem zašto se Neveni smučilo da precrtava stalno iste crteže. Nije ni čudo što je ponekad dodavala zmaju plameni dah a tigru malenu ćubu, ili je stavljala veselo krilce na vrh lobanje.

Još se motala oko Stiva. On je uskoro smekšao.

„Dobro, dobro, uradiću ti taj tvoj krst. Samo bez vrištanja. Neću da mi preplašiš mušterije.”

„Neću ni da pisnem”, obećala je.

Stiv je petljao po svojim iglama i bacao ih na neurednu gomilu.

„Stive, ti si genije”, rekla je Nevena, precrtavajući svoj crtež na papir za preslikavanje. „Niko ne ume da boji mastilom kao ti.”

„Laskava veštice”, rekao joj je, dok joj je trljao mišicu alkoholom i onda je poprskao sapunom i vodom. Pažljivo je zalepio preslikač, izravnao ga i namestio sliku.

„Jesi li sigurna, Zlatokosa?”

„Najsigurnija na svetu”, odgovorila mu je i slobodnom, levom rukom me šćepala za ruku.

Stiv je premazao vazelin preko crteža, sipao šoljicu boje, navukao gumene rukavice i pokrenuo mašinu.

Dugo se nisam usuđivala da pogledam. Držala sam Neveninu ruku najčvršće što sam mogla, dok su mi se njeni nokti duboko zarivali u šaku. Oči su joj zasuzile i krvnički je grizla donju usnu, ali je bila dobra kao što je i obećala, i nijednom nije zajaukala.

Mašina je glasno zujala. Stiv je zviždao bez melodije, kroz zube, što je bio njegov način da se koncentriše. Zastajao je svaki čas i prskao Neveninu ruku, a onda je sušio.

Odvažila sam se da pogledam. Videla sam kako se pomalja crna linija krsta. Trajalo je više od sata. Dve mušterije su čekale, ali ih je Stiv pustio da posmatraju šta radi, a oni su gledali, zadivljeni.

„Dobro. Gotovo!” – konačno je rekao Stiv.

Nevena je ustala vrlo polako i veoma pažljivo ispravila ruku. Majica na njoj je bila mokra od znoja. Lice joj je bilo belo kao kreč, ali kad je u ogledalu ugledala novu tetovažu u obliku krsta, oblilo ju je rumenilo.

„Oh, Stive, izgledaće predivno!”

„Tvoj crtež dušo”, rekao je Stiv, premazujući ga specijalnom mašču.

Krenuo je da ga umota zavojem, ali se Nevena odmakla.

„Pusti me da je gledam još samo minut.” Izvijala se da bi što bolje osmotrila svaki detalj.

„Baš je gotivna tetovaža”, rekao je neki muškarac koji je čekao na red. „Kapiram da bi divno izgledala na mojoj gospođi. Hoćeš li da joj uradiš jedan potpuno isti?”

„Nacrtaću joj novi krst lično za nju, ako želi”, rekla je Nevena. „Ali, ovaj je moj.”

Pustila je Stiva da joj obmota zavoj i onda mi se iskezila.

„I ova ovde je moja”, rekla je, mrseći mi kosu. „Ajmo Nina. Vidimo se Stive, dragi.”

On je bio zauzet raščišćavanjem, bacao je upotrebljene igle s pulta i stavljao je opremu u sterilizator.

„Ne zaboravite ovo”, rekao je pokazujući na moju čestitku.

„Ne treba mi crtež. Sad ga imam zauvek”, rekla je Nevena gurajući čestitku u kantu.

„Crtež je na poledini tvoje rođendanske čestitke”, podsetio ju je Stiv.

„Ups!” – rekla je Nevena, vadeći čestitku. „Izvini, Nina.”

„Nema veze”, promrmljala sam.

„Hej, neću da mi budeš skroz potištena, je l' tako? Rođendan mi je. Ima da se zabavljamo”, rekla je Nevena.

Nije baš upalilo. Zvezda je jedva progovarala kad smo došle kući. Kad je videla zavoj na Neveninoj ruci, lice joj je poprimilo izraz gađenja.

Za ručak smo pojele ostatak rođendanske torte. Nevena je kupila vino za sebe i sok za Zvezdu i mene.

„Možemo da popijemo u zdravlje slavljenice”, rekla je.

Popila je vino za manje od pola sata a onda je rekla da joj se prisपालо. Sklupčala se na sofi, pažljivo držeći ruku sa strane i zaspala usred rečenice.

Zvezda je buljila u nju.

„Popila je toliko samo zato što je boli ruka”, rekla sam.

„Pa, ko je kriv za to?” – obrecnula se Zvezda.

Ali, bez Nevene, Zvezda je bila mnogo bolje društvo. Uradila je sve svoje dosadne domaće zadatke za vikend, pa je sad bila slobodna i mogla je da se igra sa mnom.

„Volela bih kad bismo mogle da gledamo televiziju”, rekoх.

Firma koja iznajmljuje TV i video-rikordere uzela nam ih je prošle nedelje, jer Nevena nije plaćala račune. Obećala je da će nam nabaviti novi set ali nije ništa uradila.

„Zvezdo, hoćeš li da se *igramo* televizije?” – preklinjala sam je.

„Stvarno, Nina, ti i tvoje budalaste igre”, prostenjala je.

„*Molim te!*?”

„Dobro, ali samo deset minuta.”

Otišle smo u svoju spavaću sobu i zatvorile vrata za sobom, ostavljajući usnulu Nevenu. Zvezda prvo nije htela da se lepo potruđi, i rekla je da se oseća glupavo, ali se kasnije primila. Rekla sam da ćemo se prvo igrati Top liste, jer sam znala da Zvezda voli da glumi sve te pevače. Onda smo se igrale dečjeg bolničkog programa i ja sam bila devoјčica koja tragično umire od raka, a Zvezda je bila medicinska sestra koja mi daje lekove. Onda smo se igrale veterinara i Zvezdin stari plišani

meda, moj kineski pas i lutak trol kog smo osvojile na vašaru bili su bolesni ljubimci.

Zvezdi je dosadilo, pa sam predložila da se igramo sapunica, jer ona odlično imitira akcente, pa smo se malo igrale Suseda, prešle na Istenderse, a onda je Zvezda sama predložila da se igramo Prijatelja.* Obe smo htele da budemo Rejčel i onda smo obe pravile frizuru kao njenu, pa smo prestale da se igramo televizije i igrale se frizera.

Zvezda se igrala sa mnom deset puta po deset minuta i bilo je divno. Skoro smo zaboravile na Nevenu.

Ona se probudila sva živčana, ne prestajući da brblja o krstu, mrmljajući za sebe, držeći se za ruku u zavojima. Posle čaja, ostala je čitavu večnost u toaletu.

„Je l' ti dobro, Nevena?“ – pitala sam je malo kasnije stojeći ispred vrata.

„Dobro sam, dobro, dobro, nikad bolje“, odgovorila mi je.

Izašla je obučena u najkraću suknju koju je imala, u cipelama s najvišom štiklom i s džemperom od žanile preko, da joj prekrije zavoj.

„Izlaziš“, rekla je Zvezda ravnim glasom.

„Naravno da izlazim, dušice. Moram da proslavim svoj rođendan“, rekla je Nevena.

Zvezda je duboko uzdahnula.

„Nemoj da si takva. Samo ću da svratim dole do 'Vika'. Vратиću se za sat-dva, obećavam.“

Obe smo je pogledale.

„Obećavam“, ponovila je. Nežno je pomilovala svoju nabreklu ruku. „Ja sam na raskrsnici. Skrenuću na pravu stranu. Videćete. Vратиću se do deset. Najkasnije u pola deset.“

Ostale smo budne do ponoći. Onda smo odustale od čekanja i otišle u krevet.

* Popularne serije *Susedi*, *Istenders* i *Prijatelji* davale se i kod nas. – Prim. prev.